

Судовий контроль за виконавчим провадженням під час звернення стягнення на майно боржника, що перебуває в інших осіб

Костянтин Володимирович Гусаров*

*Національний юридичний університет імені Ярослава Мудрого
Харків, Україна*

**e-mail: k.v.gusarov@nlu.edu.ua*

Анотація

Статтю присвячено особливостям судового контролю за виконавчим провадженням у господарському процесі під час звернення стягнення на майно боржника, що знаходиться в інших осіб. При цьому звернено увагу на вчинення вказаних дій щодо майна, яке перебуває у підприємства державної форми власності під час воєнного стану. У ході дослідження використано такі методи, як: описовий, який дозволив зафіксувати особливості процедури розгляду заяви про звернення стягнення на майно боржника, що перебуває в інших осіб, у порядку судового контролю за виконавчим провадженням у господарському процесі; аналітико-систематичний, що надав можливість систематизувати проблемні питання даної категорії справ, проаналізувати їх та отримати певні висновки, а також дедуктивний метод. У роботі розглянуто можливі варіанти реалізації судового контролю в цій сфері та звернено увагу на особливості відомчого контролю за здійсненням виконавчих дій в умовах воєнного стану. Проаналізовано коло належних осіб, які вправі звертатись до суду з відповідним процесуальним документом. Залежно від характеру господарської правосуб'єктності юридичної особи розглянуто питання можливості втручання в її діяльність з метою стягнення боргу в примусовому порядку приватного або державного виконавця. Значну увагу приділено й аналізу умов звернення стягнення на грошові кошти боржника, що належать іншим особам. З огляду на це розглянуто безспірність заборгованості як обов'язкової умови звернення стягнення та додаткові умови відмови у задоволенні заяви про звернення стягнення на вказані вище грошові кошти. Вивчення матеріалів судової практики дозволило дійти висновку про наявність інших випадків, крім зазначених у ч. 2 ст. 336 Господарського процесуального кодексу України, за яких суд відмовляє у задоволенні заяви. Не залишився поза увагою й аналіз господарсько-процесуальної правосуб'єктності підприємства при застосуванні процедури звернення стягнення на грошові кошти боржника, які мали б знаходитись у зазначеного підприємства як кредиторська заборгованість.

Ключові слова: *судовий контроль; виконавче провадження; стягувач та боржник; господарське судочинство; державний (приватний) виконавець; звернення до суду; звернення стягнення на майно, що знаходиться у інших осіб.*

Judicial Control over Executive Proceedings During Foreclosure on the Debtor's Property Held by other Persons

Kostiantyn V. Gusarov*

Yaroslav Mudryi National Law University
Kharkiv, Ukraine

*e-mail: k.v.gusarov@nlu.edu.ua

Abstract

The article is devoted to the peculiarities of judicial control over executive proceedings in economic proceedings during the foreclosure of the debtor's property, which is in the possession of other persons. At the same time, attention was drawn to the execution of the specified actions in relation to property that is in state-owned enterprises during martial law. In the course of the study, such methods were used as: descriptive, which allowed to record the peculiarities of the procedure for consideration of an application for foreclosure on the debtor's property belonging to other persons, in the order of judicial control of executive proceedings in economic proceedings; analytical and systematic, which made it possible to systematize the problematic issues of this category of cases, analyze them and obtain certain conclusions, as well as the deductive method. The work considers possible options for the implementation of judicial control in this area and draws attention to the peculiarities of departmental control over the implementation of executive actions under martial law. Possible variants of judicial control in this area are considered, and attention is paid to the peculiarities of departmental control over the implementation of executive actions under martial law. The circle of appropriate persons who have the right to apply to the court with the relevant procedural document has been analyzed. Depending on the nature of the economic legal personality of a legal entity, the issue of the possibility of intervention in its activities for the purpose of compulsory debt collection by a private or state executor is considered. Considerable attention was also paid to the analysis of the conditions for foreclosure on the debtor's funds belonging to other persons. In view of this, the indisputability of the debt was considered as a mandatory condition for enforcement and additional conditions for refusing to satisfy the application for enforcement of the above-mentioned funds. The study of court practice materials allowed us to conclude that there are other cases, in addition to those specified in Part 2 of Art. 336 of the Economic Procedure Code of Ukraine, for which the court refuses to grant the application. The analysis of the economic-procedural legal personality of the enterprise during the application of the collection procedure for the debtor's funds, which should be in the specified enterprise as payables, was also not left out of consideration.

Keywords: *judicial control; Enforcement; debt collector and debtor; commercial litigation; state (private) executor; appeal to the court; foreclosure on property owned by other persons.*

Вступ

Ефективний судовий захист порушених прав або охоронюваних законом інтересів суб'єктів цивільних (у широкому сенсі) правовідносин нерозривно пов'язаний із належним рівнем виконання актів правосуддя. У зв'язку з цим слід відмітити належну увагу законодавця до вдосконалення процедур примусового виконання судових рішень, включаючи рішення судів господарської юрисдикції. Реальне поновлення прав і законних інтересів суб'єктів господарювання зумовлює зміцнення господарського обороту в цілому на шляху України до європейської та євроатлантичної спільноти.

Національне законодавство України містить доволі розширені процедури виконання актів правосуддя. Класичним і найбільш поширеним способом примусового виконання судових рішень щодо стягнення, наприклад, заборгованості, є відкриття виконавчого провадження, накладення заборони на відчуження грошових коштів із банківських рахунків боржника та стягнення на користь стягувача визначеної в судовому рішенні грошової суми. Проте застосування такого механізму не є єдиним та універсальним способом примусового виконання. Найбільш складними є ситуації, коли доводиться буквально розшукувати грошові кошти або майно боржника, що знаходяться в інших осіб. При цьому як Господарський процесуальний кодекс України (далі – ГПК України), так і Цивільний процесуальний кодекс України (далі – ЦПК України) містять схожу процедуру, що застосовується у вказаному випадку. При цьому вирішальну роль відіграє судовий контроль у виконавчому провадженні, оскільки саме орган судової влади тієї чи іншої юрисдикції при перевірці законності звернення стягнення на грошові кошти (майно) боржника, що знаходяться в інших осіб, задовольняє або відмовляє особі у задоволенні заяви, визначеної у процесуальному законодавстві (наприклад, ст. 336 ГПК України) [1].

Відповідно до вказаної норми суд, який розглядав справу як суд першої інстанції, може за заявою стягувача або державного (приватного) виконавця звернути стягнення на грошові кошти, що належать особі, яка має заборгованість перед боржником, не оспорується зазначеною особою або підтверджена судовим рішенням, яке набрало законної сили. Регламентація вказаних правовідносин лише однією нормою із вказаних процесуальних кодексів породжує складність в її застосуванні. На прикладі однієї із справ, що стала предметом розгляду суду господарської юрисдикції [2], спробуємо у даній роботі проаналізувати такі питання: реалізацію повноважень приватного виконавця при зверненні стягнення на грошові кошти державного підприємства; ефективність судово-контрольного «фільтру»; додаткові випадки відмови суду у задо-

воленні заяви про звернення стягнення на грошові кошти, що належать іншим особам; критерії спірності заборгованості та доцільність оскарження дій приватного виконавця стосовно намагань звернути стягнення на грошові кошти, що перебувають на балансі вказаного підприємства.

Огляд літератури

Виконавче провадження є міжгалузевим інститутом. Незважаючи на ідентичність його назви при виконанні рішень судів будь-якої юрисдикції, специфічні процедури виконання актів правосуддя досліджувались і при їх виконанні у кримінальному процесі [3]. Серед численних праць з проблематики судового контролю за суб'єктами вчинення виконавчих дій варто відзначити наукову статтю О. М. Овчаренко стосовно особливостей його застосування за діяльністю приватних виконавців [4]. Водночас дослідження окремих процедур виконавчого провадження потребує дотримання загальних підходів до з'ясування його основних положень. У даному аспекті вважаємо за доцільне звернути увагу на науково-практичний коментар основоположних нормативних актів з виконавчого провадження [5]. Про надійність та ефективність останнього й основні цілі даного провадження писали П. Зимоняк, А. Торбус та інші вчені [6; 7].

Виконавче провадження як завершальний етап судового розгляду стає можливим за умови наявності у стягувача виконавчого документа, що ґрунтується на остаточному судовому рішенні. Проте у разі його наявності виконавче провадження може і не здійснюватися за умови реструктуризації боргу на підставі остаточного судового рішення [8]. Однак не лише рішення органу судової влади є виконавчим документом. Виконавчій силі рішень третейських судів присвячена одна з робіт Д. М. Сібільова [9]. Особливості виконання рішень ЄСПЛ і міжнародних комерційних арбітражів висвітлювались також у наукових публікаціях К. Заблуділової, Н. Малиновської, Н. Яркіної та ін. [10–12].

Соціальні тенденції цифровізації різних сфер життя зумовили запровадження і розвиток інформаційних технологій на стадіях судового вирішення справи та виконання судових рішень, що активізує науковий інтерес до зазначених явищ [13]. Водночас закріплення на конституційному рівні євроатлантичних прагнень України також викликало науковий інтерес до європейських стандартів виконавчого провадження, яким присвячені наукові публікації Т. Вільчик та А. Узелац [14; 15].

Проте слід наголосити, що дослідженню проблем, пов'язаних із зверненням стягнення на майно боржника, що перебуває в інших осіб, у науко-

вій літературі приділено ще недостатньо уваги, зокрема з урахуванням суб'єктного складу та особливостей правовідносин.

З огляду на викладене *метою статті* є аналіз умов застосування положень матеріального та процесуального законодавства при розгляді заяви про звернення стягнення на майно боржника, що перебуває в інших осіб, у порядку судового контролю за виконавчим провадженням у господарському процесі.

Методи дослідження

Підготовка методологічної бази наукової статті стала можливою завдяки використанню напрацювань О. Г. Данильяна та О. П. Дзєбаня [16]. Описовий метод дослідження дозволив зафіксувати особливості зазначеної процедури з урахуванням її практичної, а не суто теоретичної, значущості для правозастосування. Аналітико-систематична методологія уможливила систематизувати проблемні питання даної категорії справ, проаналізувати їх та отримати певні висновки, а використання дедуктивного методу – їх аналіз із застосуванням методики «від загального – до дрібного».

Результати та обговорення

Визначення легітимності повноважень

При зверненні стягнення на грошові кошти боржника, що належать іншим особам, підлягає з'ясуванню легітимність повноважень особи, що звертається до суду з відповідною заявою. З'ясуванню підлягає і факт наявності заборгованості інших осіб перед боржником, наявність підстав для відмови або задоволення вимог, викладених у заяві. Разом із цим при визначеності незаконності звернення до суду із вказаною заявою постає питання про правові наслідки дій особи, яка звертається до суду із заявою про звернення стягнення в інтересах стягувача на грошові кошти боржника, що належать іншим особам. Окрему увагу приділено особливостям вказаних правовідносин, одним із учасників яких є підприємство, частка держави у статутному капіталі яких складає не менше 25 %. Саме з цим пов'язується встановлена у законодавстві обмеженість суб'єктного кола, уповноваженого звертатись до суду із заявою про звернення стягнення на грошові кошти боржника, що можуть перебувати у державного підприємства, яке має, ймовірно, заборгованість перед боржником.

Особливості правовідносин

Правовідносини, що виникли при розгляді справи господарським судом [17], на перший погляд не мають особливостей при застосуванні норм матеріального та процесуального права. Проте ретельний аналіз суб'єк-

тного складу процесуальних правовідносин і спірний характер заборгованості іншої особи перед боржником призвело до постановлення ухвали про відмову у задоволенні заяви. У роботі використано не лише інформацію, що викладена в актах правосуддя, але й обґрунтування з боку заінтересованої особи, оскільки ми мали безпосереднє відношення до формулювання заперечень одного із суб'єктів процесуальних правовідносин справи.

Звертає на себе увагу невизначеність процесуально-правового становища суб'єктів спірних правовідносин, що розглядалися судом господарської юрисдикції [17]. Стаття 336 ГПК України не передбачає зазначеного статусу для особи, стосовно якої ставиться питання про звернення стягнення на грошові кошти чи майно боржника, що знаходиться у неї. Так, Д. М. Сібільов пропонує характеризувати їх як субборжників [18]. У вказаній справі господарський суд не визначив процесуально-правовий статус такого суб'єкта, хоча державне підприємство й не порушувало певною мірою прав та інтересів позивача [2; 17]. Варто відзначити й те, що всупереч ч. 1 ст. 41 ГПК України, поряд із позивачем і відповідачем в якості учасника справи судом визначено приватного виконавця та особу, процесуально-правовий статус якої в ухвалі суду не визначений. Йдеться про Державне підприємство «Харківський автомобільний завод» (ДП «ХАЗ»). Тоді як ст. 336 ГПК України передбачає стягувача та виконавця (державного або приватного) як осіб, які вправі звертатись до суду з цієї категорії справ; боржника за виконавчим провадженням; сторін та інших заінтересованих осіб. Виходячи з характеристики процесуальної правосуб'єктності зазначених учасників, справи даної категорії за суб'єктним складом навряд чи можна відносити суто як до справ позовного провадження, так і до справ інших проваджень господарського судочинства, визначених ст. 41 ГПК України. Проте це не єдині спірні питання, що звертають на себе увагу.

Суть справи

Приватний виконавець звернувся до державного підприємства з вимогою щодо необхідності повідомлення про наявність і розмір заборгованості перед іншим господарюючим суб'єктом – Фірмою «Рекорд» у формі товариства з обмеженою відповідальністю (далі – ТОВ «Рекорд»). Вчинення цієї виконавчої дії відбулося внаслідок відкритого приватним виконавцем виконавчого провадження про примусове стягнення заборгованості з ТОВ «Рекорд» на користь ПАТ «Вовчанський агрегатний завод».

ДП «ХАЗ» не погодилося з вимогами приватного виконавця В. П. Амелюченка, викладеними у заяві про звернення стягнення на грошові

кошти, що належать особі, яка має заборгованість перед боржником. Воно повідомило приватного виконавця про відсутність у нього повноважень відносно стягнення грошових коштів з державного підприємства, частка держави у статутному капіталі якого складає не менше 25 %. Проте приватний виконавець звернувся в подальшому із заявою про звернення стягнення на грошові кошти ТОВ «Рекорд», що знаходяться, на його думку, на балансі державного підприємства. Останнє при отриманні вказаної вимоги приватного виконавця не використало право на оскарження дії зазначеної особи з тієї причини, що цей процесуальний документ не тягнув настання будь-яких негативних наслідків для такого підприємства. Однак у подальшому невикористання права на оскарження дії приватного виконавця у десятиденний термін, визначений ст. 74 Закону України «Про виконавче провадження», змусило державне підприємство формулювати поважність причин пропуску строку на оскарження та знайти інші способи впливу на незаконні дії приватного виконавця, встановлені Законом України «Про виконавче провадження» на час воєнного стану.

ДП «ХАЗ» просило суд звернути увагу й на те, що повноваження приватного виконавця не розповсюджуються на вчинення будь-яких дій щодо майна державної форми власності, а також щодо виконання рішень, за якими боржником є державне підприємство, частка держави у статутному капіталі якого становить 100 %, а саме ДП «ХАЗ».

ДП «ХАЗ» повідомило заявника (приватний виконавець) про вказані вище обставини листом, проте зверненням до суду з метою фактичного стягнення з державного підприємства із 100 %-вим статутним капіталом держави продовжував вчинювати дії всупереч визначеним національним законодавством повноваженням. Обґрунтування поданої до суду заяви приватного виконавця стосується поясненням обов'язковості виконання судових рішень. Проте ознака обов'язковості судового рішення пов'язана з можливим вчиненням стягувачем дій стосовно звернення заінтересованої особи із заявою про відкриття виконавчого провадження до державної виконавчої служби, а не до приватного виконавця. У даному ж випадку подібних звернень з боку ТОВ «Рекорд» (боржник ПАТ «Вовчанський агрегатний завод») не відбувалось ані в минулому, ані в цей час, що свідчить про відсутність заборгованості з боку державного підприємства перед товариством. Диспозитивні засади господарського процесу та виконавчого провадження передбачають свободу сторін у користуванні ними процесуальними правами, включаючи звернення із заявою про примусове виконання виконавчого документу.

Жодним чином не заперечуючи щодо необхідності виконання судових рішень та дотримання вимог обов'язковості акта правосуддя, ДП «ХАЗ» підкреслювало необхідність виконання судових рішень відносно нього в чіткій процедурі, встановленій національним законодавством. Однак така процедура, як уявляється, не містила законних підстав для задоволення вимог виконавця, викладених в адресованій суду заяві про звернення стягнення на грошові кошти, що належать особі, яка має заборгованість перед боржником.

Враховуючи вищевикладене, підприємство просило суд врахувати поважність причин неможливості виконати з боку підприємства вимоги ухвали суду від 12 квітня 2023 р. у справі № 922/2052/19, оскільки не мало змоги підтвердити розмір заборгованості перед ТОВ «Рекорд». За твердженнями ДП «ХАЗ», після припинення правовідносин із зазначеним суб'єктом господарювання та спливу трирічного терміну документація не зберіглась, в тому числі й у зв'язку з військовою агресією РФ проти України. Попереднім керівником ДП «ХАЗ» здійснювались заходи з урегулювання спірних правовідносин із ТОВ фірмою «Рекорд».

Виходячи із змісту процесуальних норм, які регулюють процедуру звернення стягнення на грошові кошти, що належать особі, яка має заборгованість перед боржником, тягар доведення наявності заборгованості ДП «ХАЗ» перед боржником покладено на стягувача та заявника (приватного виконавця). У даній справі доводи заявника, як зазначало ДП «ХАЗ», ґрунтувались на припущеннях щодо існування такої заборгованості. Докази її існування станом на час розгляду справи вказаними особами не надано. У змісті заяви, поданої до суду, приватний виконавець наголошує на необхідності задоволення вказаного документа за наявності безспірної заборгованості, що не мало місце у вказаних правовідносинах, оскільки заборгованості перед ТОВ «Рекорд», як стверджувало ДП «ХАЗ», не існувало на час розгляду справи. Виходячи з цього підприємство вважало, що матеріали справи не містять доказів, які б могли бути основою для задоволення заяви приватного виконавця. З моменту виникнення заборгованості між ДП «ХАЗ» та ТОВ «Рекорд» пройшло, на час розгляду судом заяви приватного виконавця, більше трьох років, а докази оплати заборгованості та взаєморозрахунків між вказаними юридичними особами ДП «ХАЗ» не в змозі було надати у зв'язку із знищенням відповідної документації, включаючи таку причину, як загроза їх захоплення російським агресором, починаючи з 24 лютого 2023 р. Про нормативно-закріплену можливість знищення бухгалтерської документації після спливу певного терміну зазначається у законодавстві та підтверджується висновками постанови об'єднаної палати Касаційного господарського суду від 17 травня 2020 р. у справі № 910/5300/17.

Правова оцінка діям приватного виконавця

У зв'язку з викладеним виникає питання про надання правової оцінки діям приватного виконавця відносно законності звернення до суду з вказаною вище заявою. Суд, відмовляючи приватному виконавцеві у задоволенні зазначеного процесуального документа, фактично визнає його дії незаконними. Проте непряме визнання такої незаконності не тягне за собою констатування виходу приватним виконавцем за межі власних повноважень, визначених ст. 5 Закону України «Про виконавче провадження», та автоматичне настання для порушника права негативних наслідків. Застосування оскарження до таких дій за правилами ст. 74 вказаного нормативного акта може бути ускладненим через недотримання суб'єктом оскарження десятиденного строку, визначеного зазначеною нормою. У цьому аспекті вважаємо за необхідне відзначити існування додаткової процедури оскарження дій (бездіяльності) виконавця в адміністративному порядку, виходячи з абз. 17 п. 10² розд. XIII Закону України «Про виконавче провадження».

Висновки

Господарським судом Харківської області у справі № 922/2052/19 постановлено ухвалу про відмову у задоволенні вимог приватного виконавця, хоча питання про інстанційний перегляд акта правосуддя наразі залишається відкритим. Мотивується така відмова у задоволенні викладених у заяві вимог відсутністю повноважень приватного виконавця відносно стягнення з державного підприємства коштів у примусовому порядку, навіть за виконавчим провадженням, відкритим без участі такого підприємства. Наступною підставою стало недоведення заявником і стягувачем наявної заборгованості, навіть підтвердженої мировою угодою між ДП «ХАЗ» та ТОВ «Рекорд». При цьому суд виходив із спірності такої заборгованості, тоді як ч. 1 ст. 336 ГПК України передбачає відсутність спору щодо заборгованості перед боржником або її підтвердження судовим рішенням, яке набрало законної сили. Таким чином, сам факт незгоди суб'єкта господарських процесуальних правовідносин з існуванням такої заборгованості або з розміром останньої зводить нанівець намагання звернути стягнення на грошові кошти, що знаходяться в особи, яка має заборгованість перед боржником.

Крім того, підтвердження заборгованості змістом судового рішення, що набрало законної сили, також не можна визнати безумовною підставою для задоволення вимог виконавця або стягувача. Обґрунтовується такий висновок аналізом обставин справи та оцінкою судом наданих суб'єктами процесуальних правовідносин доводів на підтвердження власних вимог та заперечень.

Поряд із цим вивчення спірних та процесуальних правовідносин, що стали предметом нашого дослідження, свідчить про наявність й інших, ніж визначені в ч. 2 ст. 336 ГПК України, підстав для відмови у задоволенні заяви про звернення стягнення на грошові кошти боржника, що знаходяться в інших осіб. У даному випадку йдеться про можливість відмови судом у задоволенні заяви, враховуючи відсутність права на звернення до суду в особи, яка реалізувала таке звернення, та про наявність спірного характеру заборгованості «іншої особи» перед боржником.

Список використаних джерел

- [1] Господарський процесуальний кодекс України. *Відомості Верховної Ради України*. 1992. № 6. Ст. 56.
- [2] Ухвала Господарського суду Харківської області від 12 квітня 2023 р. у справі № 922/2052/19. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/110175013> (дата звернення: 27.03.2023).
- [3] Reis Junior A. S., Tivo Vieira J. A (In)constitucionalidade da execução provisória da pena nas decisões proferidas no âmbito do tribunal do júri. *Revista Brasileira de Segurança Pública*, [S. l.], v. 17, n. 1, p. 24–37, 2023. <https://doi.org/10.31060/rbsp.2023.v17.n1.1455>.
- [4] Овчаренко О. М. Судовий контроль за діяльністю приватних виконавців у виконавчому провадженні: концептуальні засади. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2022. № 10. С. 188–196. <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2022-10/44>.
- [5] Авер'янов В. Б., Горбунова Л. М., Комаров В. В., Ємельянова І. І., Сібільов Д. М. Науково-практичний коментар до законів України «Про державну виконавчу службу», «Про виконавче провадження» / О. В. Лавринович (відп. ред.). Київ : Юрінком Інтер, 2005. 320 с.
- [6] Szymaniak P. et al. Prowadzenie. Egzekucja ma być przede wszystkim rzetelna i skuteczna : [zapis debaty]. *Dziennik Gazeta Prawna : prawo, biznes, polityka*. 2017. P. 8–9.
- [7] Lytvyn N., Andrushchenko H., Zozulya Ye. V., Nikanorova O. V., Rusal L. M. Enforcement of Court Decisions as a Social Guarantee of Protection of Citizens Rights and Freedoms. *Prawo i Wiedza*. 2022. No. 39. P. 80–102.
- [8] Karaca H. The Reasons Leading Businesses to Concordat and Solution Suggestions. In *Bankruptcy and Reorganization in the Digital Business Era*. Fahri Özsungur et al. (Eds.). IGI Global, 2023. P. 60–78. <https://doi.org/10.4018/978-1-6684-5181-6.ch005>.
- [9] Сібільов Д. М. Виконавча сила рішень третейських судів. *Проблеми законності*. 2021. Вип. 153. С. 38–48. <https://doi.org/10.21564/2414-990X.153.225629>.
- [10] Zabloudilová K. Recognition and Enforcement of Foreign Arbitral Awards under Amended Czech Law and Recent Case Law. *Pravnik*. 2022. No. 161(3). С. 275–283.
- [11] Malinovska N., Yarkina O. Filiuk "Public Order" as Grounds for Refusal in the Recognition and Enforcement of a Decision in International Commercial Arbitration: Ukrainian Realities and International Experience'. *Access to Justice in Eastern Europe*. 2022. Vol. 1, issue 13. P. 154–164. <https://doi.org/10.33327/AJEE-18-5.1-n000096>.
- [12] Kūçüksu Aysel. Enforcing Rights Beyond Litigation: Mapping NGO Strategies in Monitoring ECtHR Judgement Implementation. *Human Rights Law Review*. June 2022. Vol. 22, issue 2, ngac013. <https://doi.org/10.1093/hrlr/ngac013>.
- [13] Syahr Z. H. A., Sally N. U., Albana M. Z. The bailiff's Services in the Electronic Judicial Era in Indonesia. *Transforming Government : People, Process and Policy*. 2023. Vol. ahead-of-print No. ahead-of-print. <https://doi.org/10.1108/TG-01-2023-0014>.

- [14] Вільчик Т. Б. Європейські стандарти виконавчого провадження. *Форум Права*. 2023. Вип. 75. № 2. С. 6–18. URL: <http://doi.org/10.5281/zenodo.7699510>.
- [15] Узелац А. На шляху до європейських правил цивільного процесу: переосмислення процесуальних обов'язків. *Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Юридичні науки*. 2018. Вип. 1 (106). С. 24–32.
- [16] Данильян О. Г., Дзебань О. П. *Методологія наукових досліджень : підручник / 2-ге вид., переробл. і допов.* Харків : Право, 2023. 488 с.
- [17] Ухвала Господарського суду Харківської області від 10 травня 2023 р. у справі № 922/2052/19. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/110845495> (дата звернення: 27.03.2023).
- [18] Сібільов Д. М. Правосуб'єктність субборжників у виконавчому провадженні. *Науковий вісник Херсонського державного університету. Серія: Юридичні науки*. 2016. Вип. 2 (1). С. 104–107.

References

- [1] Economic Procedural Code of Ukraine. (1992). *Official Bulletin of the Verkhovna Rada of Ukraine*, 6, art. 56.
- [2] Decision of the Commercial Court of the Kharkiv Region dated April 12, 2023 on the case No. 922/2052/19. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/110175013>.
- [3] Reis Junior, A.S., & Tivo Vieira, J. (2023). A (In)constitucionalidade da Execução Provisória da Pena nas Decisões Proferidas no Âmbito do Tribunal do Júri. *Revista Brasileira de Segurança Pública*, [S. l.], 17(1), 24-37. <https://doi.org/10.31060/rbsp.2023.v17.n1.1455>.
- [4] Ovcharenko, O.M. (2022). Judicial Control over the Activities of Private Executors in Executive Proceedings: Conceptual Principles. *Legal Scientific Electronic Journal*, 10, 188-196. <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2022-10/44>.
- [5] Averianov, V.B., Horbunova, L.M., Komarov, V.V., Yemelianova, I.I., & Sibilov, D.M. (2005). *Scientific and Practical Commentary to the Laws of Ukraine "On State Executive Service", "On Executive Proceedings"*. O.V. Lavrynovych (Ed.). Kyiv: Yurinkom Inter.
- [6] Szymaniak, P. et al. (2017). Prowadzenie. Egzekucja ma Być Przede Wszystkim Rzetelna i Skuteczna: [zapis debaty]. *Dziennik Gazeta Prawna: Prawo, Biznes, Polityka*, 8-9.
- [7] Lytvyn, N., Andrushchenko, H., Zozulya, Ye.V., Nikanorova, O.V., & Rusal, L.M. (2022). Enforcement of Court Decisions as a Social Guarantee of Protection of Citizens Rights and Freedoms. *Prawo i Wiedz*, 39, 80-102.
- [8] Karaca, H. (2023). The Reasons Leading Businesses to Concordat and Solution Suggestions. In Fahri Özsungur et al. (Eds.). *Bankruptcy and Reorganization in the Digital Business Era* pp. 60-78. IGI Global. <https://doi.org/10.4018/978-1-6684-5181-6.ch005>.
- [9] Sibilov, D.M. (2021). Executive force of decisions of arbitration courts. *Problems of Legality*, 153, 38-48. <https://doi.org/10.21564/2414-990X.153.225629>.
- [10] Zabloudivová, K. (2022). Recognition and Enforcement of Foreign Arbitral Awards under Amended Czech Law and Recent Case Law. *Pravnik*, 3(161), 275-283.
- [11] Malinovska, N., & Yarkina, O. (2022). Filiuk "Public Order" as Grounds for Refusal in the Recognition and Enforcement of a Decision in International Commercial Arbitration: Ukrainian Realities and International Experience?. *Access to Justice in Eastern Europe*, 1(13), 154-164. <https://doi.org/10.33327/AJEE-18-5.1-n000096>.
- [12] Kücüksu, Aysel. (June 2022, ngac013). Enforcing Rights Beyond Litigation: Mapping NGO Strategies in Monitoring ECtHR Judgement Implementation. *Human Rights Law Review*, 22(2). <https://doi.org/10.1093/hrlr/ngac013>.
- [13] Syahr, Z.H.A., Sally, N.U. & Albana, M.Z. (2023). The bailiff's services in the electronic judicial era in Indonesia. *Transforming Government: People, Process and Policy*, Vol. ahead-of-print No. ahead-of-print. <https://doi.org/10.1108/TG-01-2023-0014>.

- [14] Vilchuk, T.B. (2023). European Standards of Executive Proceedings. *Forum Prava*, 75(2), 6-18. <http://doi.org/10.5281/zenodo.7699510>.
- [15] Uzelats, A. (2018). Towards European Rules of Civil Procedure: Rethinking Procedural Obligations. *Bulletin of Taras Shevchenko Kyiv National University. Legal Sciences*, 1 (106), 24-32.
- [16] Danylian, O.H., & Dzeban, O.P. (2023). *Methodology of Scientific Research*. 2nd ed. Kharkiv: Pravo.
- [17] Decision of the Economic Court of the Kharkiv Region dated May 10, 2023 in the case No. 922/2052/19. Retrieved from <https://reyestr.court.gov.ua/Review/110845495>.
- [18] Sibilov, D.M. (2016). Legal Personality of Sub-Debtors in Enforcement Proceedings. *Scientific Bulletin of Kherson State University. Series: Legal sciences*, 2(1), 104-107.

Костянтин Володимирович Гусаров

доктор юридичних наук, професор,
завідувач кафедри цивільної юстиції та адвокатури
Національний юридичний університет імені Ярослава Мудрого
61024, вул. Пушкінська, 77, Харків, Україна
e-mail: k.v.gusarov@nlu.edu.ua
ORCID 0000-0001-8774-259X

Kostiantyn V. Gusarov

Dockor of Law, Professor,
Head of the Department of Civil Justice and Advocacy
Yaroslav Mudryi National Law University
61024, 77 Pushkinska Str., Kharkiv, Ukraine
e-mail: k.v.gusarov@nlu.edu.ua
ORCID 0000-0001-8774-259X

Рекомендоване цитування: Гусаров К. В. Судовий контроль за виконавчим провадженням під час звернення стягнення на майно боржника, що перебуває в інших осіб. *Теорія і практика правознавства*. 2023. Вип. 1(23). С. 50–61. <https://doi.org/10.21564/2225-6555.2023.23.280937>.

Suggested Citation: Gusarov, K.V. (2023). Judicial Control over Executive Proceedings During Foreclosure on the Debtor's Property Held by other Persons. *Theory and Practice of Jurisprudence*, 1(23), 50-61. <https://doi.org/10.21564/2225-6555.2023.23.280937>.

Стаття надійшла / Submitted: 01.06.2023
Прорецензовано / Revised: 19.06.2023
Затверджено / Approved: 26.06.2023
Опубліковано / Published online: 30.06.2023